

MAX NOLLERT

A GUPPI... Mosel-parti meglepetés

Ha sütött a nap, letekertem az öbölhöz, onnan meg fel a hegyre, az irodába – 10-15 perc elég is volt, hogy megcsodáljam ezeket a pompás halakat, ahogy a felszín alatt ejtőznek a vitorlások között, éserleg beúsznak fedezéket keresve a tőklevelek alá, vagy még inkább a part felé, csak hogy eltűnjenek a nádban.

Jó öt-hat méter magasból lehetett csak szemlélődni a meredek és benőtt partszél miatt, de innen is jól látszott az a cirka 15 ponty, amit meg tudtam számolni – köztük

egy kifejezetten jellegzetes, rendkívül magas hátú, hasban is igen erős példány, mely meglehetősen kitűnt a helyi felhozatalból. Ne feledjük, a Mosel középső szakaszáról van szó: ritkán telepített, ritkán fognak 15-ösnél nagyobbat erre felé. Pár kilométerrel feljebb és lejjebb egész más a kép – talán az alacsonyabb dombok és a több napfény miatt nagyobbak a pontyok? Ki tudja?

A lényeg, hogy ezek a napfürdőző pontyok tudtak magukra vigyázni, különösen az a bizonyos nagydarab, aminek még nevet is adtam, így lett ő a Guppy.

■ Guppy és barátai napfürdőznek a kikötőben

Újra a régi

Pár év eltelt már azóta, hogy rendszeresen horgásztam itt, de most visszatértem. Az etetést is a régi helyemen kezdtem, a kikötőből spiccénél, ahol esténként olykor hét halat is tudtam fogni hajdan, közte a folyórekordernek számító 99 centis, 19,8 kilóst is... Régi szép idők... A hely viszont ezúttal nem működött... Sőt, hiába próbáltam a környék más részeit, nem jártam szerencsével. Pedig láttam a halakat folyamatosan, napos és felhős időben egyaránt – csak hogy a tartózkodási helyükön, vagyis a kikötőben nem engedélyezett a horgászat, ahogy a napozóhelyükön sem. Nem jött be tehát, amit elképzeltem a megszokott, bevált helyeimmel kapcsolatban, és ez eszembe juttatta az örök igazságot: kockázat nélkül nincs győzelem. Horgászapám, Uli egykori kedvenc helyére ültem le, ahol az első tíz kilón felüli pontyát fogta – még úszós bottal és krumplival csalizva, 1986-ban. Főleg késő délutántól alkonyatig próbálkoztam itt,

az éjszakázás nem az ő műfaja volt, meg amúgy sem nagyon lehetett volna tábor verni a lépcsőszerű partoldalban. A néhai plató már rég eltűnt, helyén hirtelen leeső négyméteres mélység fogadott. Egyik szerelémem a kemény aljzatra, másik nem messze tőle, de már puhább fenékre került. A bottartó első lábai a vízben, a bojlisszék a lehető legjobban kinyitva, még az ernyősátrat is felállítottam valahogy, viszont ha el akartam jutni a botokig, körbe kellett táncolnom a placcot, ráadásul a vízben gázolva. Feszültséggel vegyes izgalmak támadtak bennem a hely miatt; felidéztem magamban a kedves emlékeket, és bármennyire is értékelem a modern kor csalijait és technikáit, jólesett visszacsöppenni egy kicsit a múltba. Végül a gondolataimmal szépen álomba merültem. Reggel egy hatyúcsapat ébresztett – vagyis kapás nélkül telt az éjszaka. És aztán hasonlóan a következő három nap szintén. A hétvége előtti napon pedig rá kellett jönnöm, hogy ezt a szakaszt a madarak és az evezősök legalább annyira szeretik, mint én. Sőt, a vízparton nyaralók a pontyokat még etetik is – kenyérrel...

■ Nyárvégi harcsarekordom

■ Régóta pontyozok a Moselen

■ A napozóhelytől nem messze kapás nélkül telt az éjszaka – csak a hattyúk látogattak meg

■ Végre megtört a jég

■ iBoat 160, rajta Rhino Cobolt 18 lb-s motor

■ iRock Gripper – még a tesztelés fázisában

■ Ezt a szereléket használtam

Közelről

A pontycsapat napozóhelye csak százméternyire volt, ezért amikor legközelebb megláttam őket napközben, elhatároztam, hogy megpróbálom becserkészni, és ha tudom, közelebről is szemügyre veszem őket. Fogtam hát a kis iBoatot és lassan feljűk veztem még a szűrület előtt. Nem Guppy volt a legnagyobb köztük, de a nála nagyobbacska tükrös lényegesen átlagosabb alakkal bírt. Így karnyújtásnyi távolságból még letaglózóbb volt a látvány, aztán mire kettőt pislogtam, egy valódi tengeralattjáró indult meg felém: az elálló hátúszójú öreg harcos legalább húszkilós lehetett... Fenségesen úszott el a csónak mellett, hogy aztán hasonló méltósággal alámerüljön kicsit arrébb. Miután kiélveztem ezeket a bámulatos pillanatokat, visszatértem a lépcsőknél

lévő táboromhoz, ahol már nyoma sem volt a hattyúknak – igaz, a halaknak sem. Új okosságot kellett kitalálnom... Elvégre a pontyok itt vannak. De vajon hol esznek? Mert enniük kell rendszeresen, hiszen jól tápláltak tűntek...

A nagy ráébredés

Ezek után volt egy nyárvégi egyhetes kitérőm Nico barátommal a Rajnán, ahol sikerült megfognom életem harcsáját a maga 210 centiméterével. A túrát követően Nico valami új helyet szeretett volna kipróbálni, én pedig a Moselt javasoltam, mégpedig a nálunk lévő sportpálya mögötti részt, ahol a karavánpark nyaralói rendszeresen nagy halakat hallanak ugrani. Barátom oda is cuccolt, de nem járt szerencséivel, csak márnáig és domolykókig jutott. (Mi amúgy ritkán tudunk együtt horgászni, mert én a hétvégi horgászataimat mindig máshová igyekszem szervezni.) Hétfőnként viszont biliárdozni szoktam este nyolctól cirka éjfélig – de ezen a hét-

főn fogtam magam, és még lementem az ominózus partszakaszra, hogy magam is rápróbáljak. Hajnali háromkor befutott az első kapás (úgy értem, hogy régóta az első), és hamarosan egy csodálatos, de szokásos moseli pontyot szákolhattam. A hét mindenféle tennivalóval telt, de a következő szombat már a parton talált, és az aranylő szeptemberi napfényben ismét megpillanthattam az én Guppymat és óriás társát, a hatalmas tükröst, amit mindig el is neveztem a Godzillának. Újra hétfő, újra biliárd. Hamarabb ért véget a parti, így egy óraker már a második bot is a helyén várakozhatott. Egy ideje már az új Temptation TEN pálcákat használom, de ez a ponty, ami mellé odasiklottam, úgy fest, meglepődött, sőt talán meg is ijesztettem – így sajnálatosan lemaradt. És ahogy elröppent a hét, megint egy biliárdos éjszaka, és újra szerencsém volt. Pattantam is a hajóba kezembem a bot, és mehettem is utána... Már majdnem ott vagyok, még pár méter, látszik a felszínen a fásasztás nyoma...

„Tizenhat kiló... Hoppácska! Hát te, honnan jössz? Csak nem a kikötőtől, ahol a hozzád hasonlókat látni szoktam? Az ide öt kilométer! Lehet, hogy veled is találkoztam múlt szombaton?”

– Rendben, cimbora, elmehetsz, ha akarsz, de legalább mutasd meg magad, hadd tudjam meg kivel volt dolgom... Ez hihetetlen! Guppy, hát te vagy?! Nem hinném, hogy valaha is szákoltam már meg halat ilyen gyorsan, mint ezúttal. Nem is volt esélye.

– Gyere csak Guppy, legalább egy pillanatra! Egyszerre ért boldogság és egyfajta sokk, de annyira azért magamnál voltam, hogy hívjam gyorsan Juliant, aki épp úton volt az irodába. Majd miután kis kitérőt ejtve odaért, készített pár fényképet. Amúgy ő már találkozott a nyáron Guppival, miközben drónos felvételeket készített.

Nos, akkor ennyi volt? Tényleg ilyen egyszerű volt megfogni végül? Ami biztos, hogy az öböl melletti napozóhelyük és az attól öt kilométerre lévő fogás helye között nincs érdemi lapos terület, vagyis ezt az utat rendkívül gyorsan képesek megtenni, ha táplálkozni akarnak, majd iszkiri vissza a kikötő nyugalomába. A tanulság tehát, hogy jókor kell lenni a jó helyen – mást én sem tudok tanácsolni, elvégre ez az, amiről a pontyhorgászatról szól. Godzilláról pedig majd egy másik alkalommal mesélek...

■ Valóra vált a moseli álmom